

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. K.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2016, č. j. KUOK 1450/2016, ve věci
přestupku,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále „magistrát“) ze dne 5. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Harazinová.

2015, č. j. SMOL/127563/2015/OARMV/DPD/Reg. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), porušením § 18 odst. 4 téhož zákona.

2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 2. 6. 2015 v 17.14 h v obci Majetín, na ulici Mlýnská, u domu č. p. 189, ve směru jízdy od obce Brodek u Přerova do centra obce Majetín, jako řidič motorového vozidla škoda, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h, neboť výše uvedené vozidlo jelo rychlostí 68 km/h. I při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 65 km/h, tedy rychlost o 15 km/h vyšší, než jaká byla v měřeném úseku maximálně dovolena.
3. Dále se dopustil žalobce spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) a § 22 odst. 4 téhož zákona, a to tím, že dne 5. 7. 2015 v 9.26 h v obci Velká Bystřice na křižovatce ulic Olomoucká a ČSA ve směru jízdy z ulice Olomoucká na ulici ČSA při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda, RZ X, nerespektoval svislou dopravní značku P6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“ doplněnou vodorovnou dopravní značkou V6b „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, neboť nezastavil vozidlo na místě k tomu určeném a pokračoval v jízdě.
4. Za uvedená jednání byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. a) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu s přihlédnutím k § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 1 900 Kč a náhrada nákladů správního řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč.
5. Výrokem II. žalovaný zastavil řízení o přestupku žalobce podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona tím, že dne 5. 7. 2015 v 9.26 h v obci Velká Bystřice na křižovatce ulic Olomoucká a ČSA ve směru jízdy z ulice Olomoucká na ulici ČSA řízením motorového vozidla zn. Škoda, RZ X (dále „vozidlo“), které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, a to z důvodu nepovoleného ztmavení zadních červených světel. Řízení bylo zastaveno ohledně tohoto přestupku proto, že spáchání skutku nebylo žalobci prokázáno.
6. Ve výrokové části I. změnil žalovaný rozhodnutí magistrátu tak, že text „...podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. a) a ustanovení § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. ...“ nahradil textem „...podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. ...“. Ve zbylé části žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí magistrátu potvrdil.
7. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, dále, že bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, a že skutkový stav, ze kterého žalovaný v rámci svého rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise.

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Harazinová.

8. Pokud jde o přešůpek spáchaný překročením nejvyšší dovolené rychlosti, žalobce v rámci správního řízení v I. stupni namítal celou řadu námitek, ze kterých jednoznačně vyplývalo, že protiprávního jednání nemohl dopustit. K tomu navrhoval řadu relevantních důkazů. Ty však provedeny nebyly a ani se s těmito návrhy a s námitkami magistrát dostatečně nevypořádal. Žalobce navrhoval provést jako důkaz návod k obsluze, kterým měla být prokázána povinnost ustavit vozidlo rovnoběžně s osou pozemní komunikace. V ose anténního svazku rychloměru se nacházelo dopravní značení a kovové zábradlí, které měly za vliv odraz radarových paprsků a nesprávné naměření rychlosti, neboť došlo k reflexi měření. Toto mělo být prokázáno návodem k obsluze a odborným vyjádřením výrobce rychloměru, který měl zodpovědět tyto otázky: Byl při měření dodržen návod k obsluze? Lze s jistotou říci, že naměřená rychlost odpovídala skutečné rychlosti?
9. Magistrát uvedl, že jde o účelovou námitku, protože neodpovídá podkladům daného případu a byla vznesena až několik dní po provedeném ústním jednání a svědeckých výpovědích. Magistrát argumentoval tím, že na fotodokumentaci je zachyceno zřetelně vozidlo žalobce v okamžiku měření a mezi vozidlem Policie ČR a vozidlem žalobce není žádná překážka. Navíc magistrát ze své činnosti ví, že měření provádí Policie ČR, oddělení silničního dohledu, kdy každý ze zasahujících policistů je držitelem platného osvědčení o proškolení v nastavení a obsluze příslušného měřicího zařízení. Návrhy na doplnění dokazování shledal magistrát za nadbytečné a v rozporu se zásadou rychlosti a ekonomie správního řízení.
10. Takové vypořádání námítky žalobce shledal jako nedostatečné. Jako nepřípustné žalobce viděl odmítnutí námitek bez toho, že by se jimi fakticky magistrát zabýval. Žalobce se k věci mohl vyjádřit až po provedeném ústním jednání a poté, co se zmocněnec seznámil dostatečně se spisovou dokumentací a se všemi důkazy. Před provedením svědeckých výpovědí se rovněž svědek k věci nemohl vyjádřit, protože nevěděl, jak svědci budou vypovídat. Proto požádal magistrát o stanovení lhůty, ve které se k věci písemně vyjádří. Toto vyjádření následně magistrátu žalobce skutečně zaslal. Podklady přestupku tvořily pouze záznam o přestupku a úřední záznam, který sepsali zasahující policisté. Důkazy svědčící v neprospěch žalobce byly doloženy pouze zasahujícími policisty, kteří v tomto ohledu představují „stranu žalující“, tedy stranu snažící se vinu žalobce prokázat. Magistrát nesprávně pochopil svou úlohu v rámci řízení o přestupku. Magistrát představuje nestranný subjekt, který má nezávisle a nestranně zhodnotit všechny rozhodné skutečnosti a provedené důkazy. Nemá se stavět do role „obžaloby“ a nemá se pokoušet prokázat vinu žalobce bez ohledu na jeho obhajobu.
11. Nesporné je, že pokud není vozidlo, ve kterém je rychloměr instalován, ustaveno v souladu s návodem k obsluze, nelze považovat výsledek měření za relevantní. Tato skutečnost jasně vyplývá z návodu k obsluze výrobce rychloměru. Proto navrhl žalobce čtení důkazu k obsluze rychloměru. Současně žalobce citoval relevantní pasáž z tohoto návodu.
12. Pokud není vozidlo s rychloměrem ustaveno podle návodu, výsledek měření nemůže být vypovídající. Magistrát neprovedl jediný relevantní důkaz, který měl

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Harazinová.

vypovídající potenciál a mohl objasnit, jak policisté musí postupovat v rámci samotného měření.

13. Fotodokumentace dle žalobce neprokazuje, jak bylo vozidlo ustaveno, resp. zda bylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze. Jediným způsobem, jak by bylo možné tvrzení žalobce vyvrátit či potvrdit, bylo provedení svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Ty však provedeny nebyly. Magistrát nezjistil skutkový stav v rozsahu stanoveném § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Současně se nedokázal dostatečně vypořádat s námitkami žalobce v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.
14. Dále se magistrát nevypořádal dostatečně s navrženými důkazy. Vyjádřil se pouze k návodu k obsluze, který představoval naprosto klíčový důkaz. Magistrát ho pouze označil jako nadbytečný.
15. Žalobce však navrhoval i provedení důkazu odborným vyjádřením výrobce rychloměru s položením konkrétních otázek. K tomu se však magistrát nevyjádřil a ani nijak nerozhodl o jeho neprovedení. Jde o tzv. opomenutý důkaz.
16. Dále žalobce vytýkal magistrátu, resp. žalovanému, že své rozhodnutí odůvodňoval skutečnostmi, které mu mají být známy z úřední činnosti, aniž by dodržel zákonem stanovený postup. Žalobce se nemohl k těmto argumentům nijak vyjádřit.
17. Skutečnost, že policisté byli skutečně proškoleni, nijak nemůže být způsobila prokázat, že skutečně rozhodného dne v souladu s tímto návodem postupovali. Tato skutečnost může potencionálně prokázat jen to, že policisté mohli disponovat znalostí, jak správně má být s rychloměrem zacházeno.
18. Skutečnost, zda byli policisté skutečně proškoleni k používání rychloměru, nebyla předmětem dokazování. Správní orgán odůvodnil rozhodnutí skutečnostmi, které jsou mu známy z úřední činnosti, ale nedostal zákonem stanoveným požadavkům. Žalobce neměl reálnou možnost domnívat se, že správní orgán znalostí těchto skutečností disponuje a zahrne je do odůvodnění svého rozhodnutí. Neměl možnost toto tvrzení jakkoliv zpochybnit či se k němu vyjádřit.
19. Stejně chyby žalobce vytýkal žalovanému i ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Magistrát se zmohl víceméně opět k prostému konstatování, že tvrzení žalobce je účelové, aniž by se jím více a vážně zabýval. Nelze namítat, že toto tvrzení je nepravdivé proto, že jej žalobce na místě samém policistům neuvedl. Jednak si nemohl být vědom, jakou závadu přesně vozidlo má a v čem tato závada spočívá, když současně si i mohl myslet, že jen nedostatečně sešlápl brzdový pedál. Teprve po opakování se celé situace vyhodnotil, že vozidlo má závadu, která byla následně i prokázána autorizovaným servisem. Podle žalobce odůvodnění magistrátu nebylo dostatečné a ve zbytku se odkázal na svou předešlou argumentaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Harazinová.

20. Žalobce v rámci svého vyjádření uvedl konkrétní servis, kde měla být oprava provedena. Magistrát tedy mohl za účelem vyvrácení či prokázání žalobcem tvrzených skutečností předvolat a vyslechnout příslušného zaměstnance autoservisu. Takto magistrát nepostupoval a zjištěný skutkový stav není v souladu se zásadou materiální pravdy podle § 3 správního řádu. Magistrát vychází z odborné problematiky, kterou není sám způsobilý relevantně zhodnotit. Magistrát není oprávněn k úvaze, o jaké brzdy se jedná (dovodil, že vozidlo žalobce disponuje kotoučovými brzdami), zda se může jednat o závadu brzdového válečku, v jakých typech brzd se brzdový váleček nachází apod., kdy se jedná o otázky technického charakteru. K tomu měl provést relevantní důkaz, např. odborným vyjádřením či znaleckým posudkem.
21. Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** odkázal na to, že zástupce žalobce užívá ve všech případech, kdy je předmětem řízení překročení dovolené rychlosti, žalobní námitky typu reflexe při měření rychlosti, nesprávné ustavení vozidla, ze kterého bylo prováděno měření, zpochybnění fotografií zachycujících měřené vozidlo, měření prováděné neproškolenými policisty, měření prováděné v rozporu s návodem k obsluze apod. Jedná se např. o případy vedené u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci pod spisovými značkami 72 A 15/2016, 72 A 16/2016 nebo 60 A 18/2016. V žádném z uvedených případů však zástupce žalobce své tvrzení nijak nedokládá a předkládá pouze ryzí spekulace bez toho, že by uvedl, jak by bylo možno zpětně jeho tvrzení hodnověrně prokázat. Je zcela zřejmé, že k prokázání jeho tvrzení nelze dojít čtením návodu k obsluze, jak vždy navrhuje.
22. Na základě výše uvedených skutečností považoval žalovaný tuto procesní strategii za účelovou se snahou zpochybnit výstupy z měřicích zařízení. K rozsahu dokazování přestupkového jednání, které je předmětem tohoto řízení, se již vyslovil jednoznačně i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37.
23. K námitce žalobce, že s některou z námitek se vypořádal žalovaný a nikoliv magistrát, žalovaný uvedl, že řízení před magistrátem a žalovaným tvoří jeden celek, a proto skutečnost, že s některou námitek se vypořádal pouze žalovaný, nemůže být považována za nezákonný postup.
24. Žalobce v odvolání i v žalobě tvrdil, že vozidlo, které je na fotografii, není jeho vozidlem a vycházel z toho, že není čitelná registrační značka. Žalobce tedy zcela ignoroval další snímky zachycující měřené vozidlo a účelově hovořil jen o jednom snímku.
25. Navržení údajného svědka, který by měl prokázat nastavení tempomatu, je zavádějící. Magistrát neprokazoval skutečnost, zda řidič vozidla měl či neměl zapnutý tempomat, ale skutečnost, zda měřené vozidlo překročilo dovolenou rychlost, a zda toto porušení zákona o silničním provozu bylo dostatečným a zákonným způsobem zadokumentováno. Účelová argumentace žalobce se prolíná celou žalobou a je doplněna o selektivní citaci nálezů Ústavního soudu a rozsudků Nejvyššího správního soudu. Podle žalovaného v dané věci byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a správní

orgány postupovaly v souladu s § 3 správního řádu a s námitkami žalobce vznášenými během celého správního řízení se v dostatečném rozsahu vypořádaly.

26. Žalobce v **replíce** poukázal na to, že vyjádření žalovaného nesměřuje obsahově k žalobě. Dále žalobce zopakoval žalobní námitky a poté odkázal na stranu 11 návodu k obsluze, kterou citoval. Námitky žalobce byly relevantní, nejde o žádné spekulace, dokazování nebylo dostatečné a rozhodnutí tak nemá oporu ve spise. K argumentaci k fotografii žalobce uvedl, že jedinou fotografií, která dokládá měření rychlosti, je ta, na které je viditelný záměrný kříž. Na této fotografii není blíže jedoucí vozidlo ztotožnitelné, a nelze např. číst registrační značku. Ostatní fotografie pak nijak nedokládají, zda bylo toto vozidlo současně i tím, které bylo změřeno. Tyto fotografie nemohou být nějak vypovídající a nemohou vyvrátit námitku žalobce, že ve skutečnosti bylo měřeno jiné vozidlo. Argumentace žalovaného je nepřiléhavá a napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
27. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 7. 1. 2016 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsaným v další části rozsudku.
28. Soud ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu** zjistil z oznámení přestupku ze dne 3. 6. 2014 spáchání přestupku tak, jak je popsáno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobce s vyřešením přestupku na místě v blokovém řízení nesouhlasil, do oznámení se nepodepsal a nevyjádřil. Byla pořízena fotodokumentace řidiče.
29. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 2. 6. 2015 zasahující policisté prováděli měření rychlosti v místě spáchání přestupku, a to radarem RAMER 10 C, který je zabudován ve služebním vozidle Volkswagen Passat. Nastavení a obsluhu radaru prováděl Alois Pánek. Od naměření až po zastavení bylo vozidlo žalobce v neustálém vizuálním kontaktu hlídky, během této doby nezastavilo, ani neměnilo směr jízdy, tudíž nemohlo dojít k záměně řidičů. Žalobce byl ztotožněn po předložení dokladů předepsaných k řízení a provozu vozidla. V době spáchání přestupku bylo v daném úseku měření slunečno, jasno, teplota ovzduší okolo 25 °C, provoz střední, byla pořízena fotografie vozidla a řidiče.
30. Na fotografii na č. 1. 4 správního spisu magistrátu je zobrazeno vozidlo žalobce, horní polovina těla žalobce viditelná přes otevřené přední okno a gesto žalobce se zdviženým ukazováčkem a prostředníčkem na pravé ruce.
31. Podle záznamu o přestupku z rychloměru došlo ke spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části tohoto rozsudku. Na první fotografii je zobrazeno uprostřed snímku čitelně vozidlo žalobce i s jasně rozpoznatelnou registrační značkou. Na snímku

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Harazinová.

má žalobce stažené přední okénko boční a je vidět jeho podoba. Totéž je zblízka vidět na dalších dvou fotografiích (podobizna žalobce a čitelná registrační značka).

32. Podle ověřovacího listu ze dne 27. 4. 2015 byl silniční radarový rychloměr RAMER 10 C ověřen jako stanovené měřidlo.
33. Součástí spisu je fotografická dokumentace. Na snímku „přední pohled“ je opětovně zaznamenáno vozidlo žalobce s čitelnou registrační značkou, stejně tak na druhém snímku se zadním pohledem.
34. Příkazem ze dne 31. 7. 2015 byl žalobce uznán vinným z přestupků, citovaných shora.
35. Po poučení u ústního projednání přestupku dne 16. 9. 2015 zmocněnec žalobce uvedl, že k věci se vyjádří až po výsledku svědků a požádal o kopii spisu (postačil mu spisový materiál předaný Policií ČR). Po provedení dokazování listinami a po svědeckých výpovědích zmocněnec žalobce uvedl, že vyjádření doručí magistrátu do tří dnů písemně. Zmocněnec žalobce neměl žádné námitky ke spisovému materiálu ani návrhy na doplnění dokazování.
36. Zasahující policista P. H. ve svědecké výpovědi uvedl, že si při dohledu nad bezpečností silničního provozu na křižovatce ulic Olomoucká a ČSA v obci Velká Bystřice povšiml vozidla žalobce, které nerespektovalo dopravní značku „Stůj, dej přednost jízdě!“ ani dopravní značku „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“. Vozidlo vyjíždělo z ulice Olomoucká a pokračovalo přes křižovatku na Olomouc, kdy v křižovatce jen nepatrně zpomalilo. Proto se rozhodli vozidlo zkontrolovat a vydali se za ním. Následně zastavili vozidlo na silnici před společností Feron v obci Velká Bystřice. Z předložených dokladů bylo zjištěno jméno řidiče, který byl ve vozidle sám. Následně byla provedena prohlídka vozidla, kterou bylo zjištěno, že zadní světla vozidla jsou zatmavená a svítivost je snížena. Z důvodu, že nebyli schopni změřit svítivost vozidel, oznámili toto řidiči a sdělili podezření z přestupku nezastavení na příkaz dopravní značky. Žalobce uvedl, že si je přestupku vědom, ale nesouhlasí s ním, protože si platí „právní ochranu“ a žádal sepsat oznámení na magistrát. Při zjištění přestupku byla dobrá viditelnost a při sledování přestupkového jednání zasahující policisté seděli uvnitř služebního vozidla ve vzdálenosti asi 20 m od křižovatky.
37. Zasahující policistka Al. D. ve svědecké výpovědi uvedla, že vozidlo žalobce na křižovatce nezastavilo, ani nepřibrzdilo, proto se rozhodli ho zkontrolovat. Zastavili ho až na úrovni společnosti Feron. Policistka šla k řidiči a vyzvala ho k předložení dokladů, kolega byl s ní. Oba žalobci uvedli, že se dopustil přestupku, protože nezastavil na značce STOP. Žalobce řekl, že zastavil, a tak mu řekli, že pokud nesouhlasí, bude postoupen na magistrát k dalšímu řešení a s tím žalobce souhlasil. Při kontrole vozidla policisté zjistili, že vozidlo má zatmavená zadní světla, místo červeného krytu černý, velmi tmavý kryt. To se řidiči také nezdálo, že by to bylo špatně. Oznámili mu, že obě věci budou oznámeny na magistrát k řešení. Provedli i dechovou zkoušku a lustraci, vše bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Harazinová.

v pořádku. K dotazu magistrátu policistka uvedla, že žalobce byl ve vozidle sám. Zatmavení bylo takové, že při jízdě za vozidlem viděla pouhé dvě tečky, víc nebylo vidět ani v okamžiku brzdění jeho vozidla. Jednání řidiče sledovali na vzdálenost asi 30 m, kdy seděli ve vozidle. Podle svědkyně žalobce projel křižovatkou bez zastavení a myslí, že ani nezpomalil. Důvod nezastavení řidič nesdělil, tvrdil, že zastavil. K záměně vozidel nemohlo dojít, měli ho na dohled po celou dobu.

38. **Rozhodnutím magistrátu** ze dne 5. 10. 2015 byl žalobce uznán vinným ze tří shora citovaných přestupků. K vyjádření žalobce ze dne 19. 9. 2015 magistrát uvedl, že tvrzení v něm uvedená jsou ryze účelová, neodpovídají podkladům daného případu a byla vznesena až několik dní po provedeném ústním jednání a svědeckých výpovědích. Magistrát odmítl tvrzení žalobce, že provedené měření rychlosti bylo učiněno chybně a v rozporu s návodem k obsluze. Na fotodokumentaci je zachyceno zcela zřetelně vozidlo žalobce v okamžiku měření a mezi vozidlem Policie ČR a vozidlem žalobce není žádná překážka. Navíc magistrát ze své činnosti ví, že měření provádí Policie ČR, oddělení silničního dohledu, kdy každý ze zasahujících policistů je držitelem platného osvědčení o proškolení v nastavení a obsluze příslušného měřicího zařízení. Návrhy na doplnění dokazování předložením návodu k obsluze jsou nadbytečné a v rozporu se zásadou rychlosti ekonomie správního řízení.

39. Tvrzení ohledně technické závady na vozidle, která neumožnila žalobci řádně zastavit na vodorovné dopravní značce V6b „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, je dle magistrátu účelové ve snaze vyhnout se trestu, neboť v okamžiku prováděné kontroly žalobce žádnou podobnou skutečnost hlídce neuvedl. Svědci v podaných výpovědích neuvedli jakékoliv neobvyklé ovládání vozidla spojené s nemožností vozidlo zastavit. Dále pak s ohledem na spojení dvou přestupkových jednání žalobce v tomto řízení, kdy v obou případech žalobce řídil totéž vozidlo, měl magistrát k dispozici fotodokumentaci daného vozidla z více úhlů a je patrné a fotodokumentací doložené, že s ohledem na typ použití hliníkových ráfků má vozidlo na zadní nápravě také kotoučové brzdy a tudíž se o závadu řečeného prasátka neboli pracovního brzdového válečku jednat nemůže. Tento se totiž nachází výhradně v brzdách bubnových. Dále v případě závady, kterou popisuje zmocněnec žalobce tzv. prošlápnutí brzdového pedálu u bubnových brzd, tato závada by byla trvalá a nemohla by se objevit pouze při povinnosti zastavit dle vodorovného dopravního značení, avšak pro zastavení na pokyn Policie ČR už by se neprojevila. Provedené důkazy magistrát zhodnotil jako odpovídající zjištěným skutečnostem, a to že nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu.

40. Žalovaný ve svém **rozhodnutí o odvolání** ze dne 7. 1. 2016 přezkoumal rozhodnutí magistrátu v celém rozsahu, neboť námitky žalobce nebyly doplněny, a rovněž s ohledem na veřejný zájem. Postup magistrátu shledal žalovaný jako zákonný, byly při něm zjištěny všechny okolnosti ve prospěch i neprospěch žalobce. To znamená, že byly šetřeny okolnosti skutkového jednání, vyhodnoceny důkazy a podklady v řízení jako dostatečné k prokázání spáchaných přestupků dle části výroku I. Magistrát přihlédl k námitkám žalobce vzneseným před vydáním rozhodnutí a vyhodnotil, že jeden skutek nebyl schopen prokázat, a proto řízení zastavil. I tento postup posoudil žalovaný jako souladný se

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Harazinová.

zákonem. Podle žalovaného se žalobce mohl seznámit se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobci bylo umožněno být přítomen dokazování. K ústnímu jednání se dostavil zmocněnec žalobce. Magistrát dostatečně odůvodnil zjištěný skutkový stav i okolnosti, kterými se zabýval při ukládání sankce.

41. K námitkám zmocněnce žalobce žalovaný uvedl, že tyto nejsou žalovanému nikterak neznámé. Zmocněnec Zdeněk Straka používá tyto námitky šablonovitě při každém řízení, kde má obhajovat řidiče, který se dopustil přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy vozidla.
42. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
43. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupky byly spáchány ve dnech 2. 6. 2015 a 5. 7. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 12. 1. 2016.
44. Skutkové podstaty přestupků podle účinné právní úpravy existují i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto soud posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
45. Námitku **nepřezkoumatelnosti** napadeného rozhodnutí neshledal soud důvodnou. Magistrát i žalovaný a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami, jak je zjevné ze shora podaných citací obou napadených rozhodnutí.
46. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Podle zdejšího soudu lze uvedené aplikovat i na správní rozhodnutí. O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo. Žalovaný i magistrát se vypořádaly se všemi námitkami žalobce a podaly k nim přesvědčivou a vyčerpávající argumentaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Harazinová.

47. Žalobce namítá, že se přestupku nemohl dopustit. Toto odůvodnil ve správním řízení řadou argumentů a k prokázání svých tvrzení navrhoval provést jako důkaz návod k obsluze a odborné vyjádření výrobce rychloměru.
48. Žalobce spáchal přestupky dne 2. 6. 2015 a 5. 7. 2015. Řízení o přestupcích bylo zahájeno příkazem ze dne 3. 8. 2015, doručeným žalobci do vlastních rukou dne 5. 8. 2015. Při ústním jednání dne 16. 9. 2015 nevznášel zmocněnec žalobce Z. S. žádné námitky ani návrhy na dokazování. Poprvé se k věci žalobce prostřednictvím zmocněnce vyjádřil písemně až dne 19. 9. 2015, tj. více než tři a půl, resp. dva a půl měsíce po spáchání přestupků a asi měsíc a půl po zahájení řízení, a to poté, co zmocněnec žalobce obdržel kopie správního spisu.
49. Teprve v písemném vyjádření ze dne 19. 9. 2015 žalobce poukázal na to, že si všiml, že policejní vozidlo nebylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze rychloměru a došlo k nežádoucí reflexi při měření. Dále navrhl provést jako důkaz návod k obsluze a odborným vyjádřením výrobce rychloměru. K nezastavení na křižovatce žalobce uvedl, že k technické závadě na brzdách došlo při zastavování na křižovatce, při zastavení policisty nikoliv, ale po odjetí opětovně, takže musel nechat vozidlo dotáhnout do autoservisu D. s., s. r. o. Tam závadu na brzdovém válečku (prasátku) opravili a žalobce mohl dojet domů. K tomu žalobce navrhl důkaz svědeckou výpovědí zaměstnance servisu, který opravu provedl.
50. Správní orgány zjistily skutkový stav z výpovědí zasahujících policistů. Není tedy pravdou, jak uvádí žalobce, že „podklady přestupku“ tvořily pouze oznámení a úřední záznam. Podklady rozhodnutí o přestupcích ve smyslu § 50 správního řádu jsou zejména důkazy, ale i návrhy účastníků, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Klíčovým důkazem v souzené věci u přestupku nezastavení v křižovatce byly svědecké výpovědi zasahujících policistů, protože šlo o přestupek zaznamenaný pouhým okem (v daném případě nebyly zachyceny na fotografiích či videozáznamech). Obvykle v daných případech svědectví dvou zasahujících policistů jsou dostatečné důkazy osvědčující spáchání přestupku.
51. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči*

profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru. V dané věci je třeba podtrhnout také to, že policisté při zjištění obou předmětných přestupků postupovali v rámci své pravomoci a služebního zařazení u dopravní policie. Jejich způsobilost, odbornost, proškolení pro práci s rychloměrem i správnost případného kvalifikovaného odhadu a celého posouzení jednání žalobce se presumuje. Žalobce nevnesl do věci takové pochybnosti a námitky, aby bylo třeba v daném případě správnost tohoto předpokladu ověřovat.

52. V případě přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy je klíčovým důkazem záznam z rychloměru, který je pořízený automaticky, bez zásahu lidského činitele. Jde tedy o objektivní a nezaměnitelný důkaz. Ze záznamu založeného ve správním spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na fotografii blíže středu snímku, je vidět, že počasí bylo jasné a slunečné. Podstatné je, že vozidlo nebylo vyfotografováno z kopce či z výšky, ale (přibližně) ze stejné roviny (což dokládá zejména to, že jsou jasně vidět obrysy stínů pod vozidlem, tedy značná část prostoru mezi vozovkou a vozidlem).
53. Pokud by došlo k nežádoucí reflexi nebo byla mezi měřeným vozidlem a rychloměrem překážka, měření by rychloměr vyhodnotil jako technicky nemožné a neprovedl by jej. Zdejšímu soudu je známo z věci vedené pod sp. zn. 76 A 27/2011, že podle odborného vyjádření poskytovatele služeb v oboru bezpečnosti silničního provozu, podle kterého *„celý systém měření rychlosti jízdy vozidel je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Měření trvá přibližně 0,333 s. V tomto časovém úseku proběhne několik měření, a pokud některý z výsledků výrazně statisticky vybočuje, je celé měření označeno jako chybné a zobrazí se chybová zpráva. Na základě uvedených údajů lze konstatovat, že naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla, přičemž obsluha musí vybírat místo měření bez překážek ve výhledu.“*
54. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno

vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., nálezný Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11).

55. Soud uzavírá, že skutkový děj byl postaven najisto, resp. zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Skutková zjištění se podávají v případě přestupku nezastavení na příkazovou dopravní značku k zastavení ze svědeckých výpovědí policistů. Ty korespondují s oznámením přestupku a úředním záznamem. V případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo toto jednání zjištěno ze záznamu z rychloměru, který byl jako stanovené měřidlo ověřen podle ověřovacího listu ze dne 27. 4. 2015. Záznam z rychloměru odpovídá údajům zaznamenaným v oznámeních o přestupku a úředním záznamu. Soud se tak ztotožnil se skutkovými zjištěními a skutkovými závěry o spáchání projednávaných přestupků se správními orgány. Shodně s nimi shledal provedení navrhaných nebo jakýchkoli dalších důkazů jako nadbytečné, protože skutkový stav byl dostatečně prokázán. Námitky žalobce nevnesly do zjištěného skutkového stavu takové pochybnosti, aby bylo třeba vést další dokazování.
56. Žalobce má pravdu v tom, že může vznášet námitky k věci kdykoli v řízení, u správního trestání se koncentrace řízení neužije. Na druhou stranu je nutno přitakat správním orgánům v tom, že žalobce mohl své námitky uvést již policistům při zjištění přestupku, resp. po obdržení příkazu. Pokud tak neučinil, vzal na sebe riziko důvodného posouzení takového tvrzení jako účelového a zcela nedůvěryhodného a dále na sebe přenesl břemeno prokázání tohoto tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování; to se však v souzené věci nestalo (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, o přenesení důkazního břemene).
57. Žalobce v písemném vyjádření ze dne 19. 9. 2015 tvrdil, že si v době zjištění přestupku policisty všiml, že vozidlo s rychloměrem nebylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Pokud vyjdeme z tohoto tvrzení jako pravdivého, uvedenou námitku nepochybně žalobce mohl uplatnit již při jednání s policisty či magistrátem. Je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60).
58. Pokud žalobce uplatnil nejen celou „paletu námitek“, ale dokonce všechny námitky až v písemném vyjádření po provedeném ústním jednání, jehož se účastnil zmocněnec žalobce (bez jakýchkoli námitek a vyjádření), neodpovídá takový postup žalobce základnímu smyslu a účelu odvolacího řízení. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru.

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Harazinová.

59. Námitku nepochopení role magistrátu neshledal soud důvodnou. Soud nezjistil po přezkoumání napadeného rozhodnutí a postupu jeho vydání předcházejícího, že by magistrát a žalovaný stály v roli „obžaloby“ a hodnotili celou věc zaujatě. Naopak, soud shledal všechny postupy obou správních orgánů jako souladné se zákonem, nezjistil zneužití či překročení mezí správního uvážení ani žádné vady při provádění dokazování, přezkoumání a posouzení celé věci a dospěl ke shodným závěrům skutkovým i právním, stejně jako správní orgány obou stupňů. Svůj postup, skutková zjištění a skutkové závěry, aplikaci relevantních právních předpisů a právní závěry oba správní orgány náležitě odůvodnily, jak je zjevné z výše podaných citací podstatných částí jejich rozhodnutí.
60. Krajský soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené, a proto zdejší soud v případech shody s názory správních orgánů, kdy žalobce pouze opakuje námitky obsažené v odvolání, odkazuje na vyčerpávající odůvodnění napadených rozhodnutí (obdobně například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
61. Neopodstatněná je námitka, že se správní orgány nevypořádaly s důkazními návrhy. Magistrát uvedl, ze kterých důkazních prostředků vycházel, jaké z nich zjistil skutečnosti a že takto zjištěný skutkový stav je nepochybný, důkazy jsou ve vzájemném souladu. K návrhu na důkaz návodem k obsluze se jednoznačně vyslovil magistrát tak, že by byl nadbytečný.
62. Žalovaný vzhledem k tomu, že odvolání žalobce nebylo doplněno o žádné námitky ani přes výzvu, přezkoumal správnost odvoláním napadeného rozhodnutí v celém rozsahu i s ohledem na veřejný zájem. Postup magistrátu shledal jako souladný se zákonem a dokazování jako dostatečné, jak uvedl na straně 3 a 4 rozhodnutí o odvolání. Absence podrobnějšího odůvodnění není v případě na újmu zákonnosti napadených rozhodnutí, jelikož soud dospěl ke stejným závěrům a v testu zákonnosti napadené rozhodnutí jakožto celek obstálo. I obecné odmítnutí dalšího dokazování s ohledem na nadbytečnost žalovaným shledává zdejší soud v daném případě jako zákonné, zejména s ohledem na to, že žalobce odvolání ani k výzvě nedoplnil.
63. Ani soud neuvěřil verzi žalobce o tom, že na křižovatce nezastavil, protože měl poruchu brzd. Žalobci nic nebránilo doložit v průběhu celého správního či soudního řízení důkaz k osvědčení tohoto tvrzení. To však neučinil. Tuto námitku uvedl až v písemném vyjádření dne 19. 9. 2015, a nikoliv policistům při zastavení vozidla, ani po obdržení příkazu, ani při ústním jednání o přestupku. Proto je věrohodnost takového tvrzení značně oslabena a není důvod takovému tvrzení uvěřit. Soud se tak ztotožnil se správními orgány v posouzení této námitky jako ryze účelové. Důkazní břemeno o tomto tvrzení leželo na žalobci (srov. judikaturu citovanou výše). Z tohoto důvodu shledal soud jako nadbytečné

zabývat se otázkou technického posuzování typu brzd ve vozidle žalobce, magistrát danou úvahou pouze doplnil úvahu o neuvěřitelnosti žalobcovy námitky. Uvedená úvaha nemá vliv na dostatečné zjištění skutkového stavu.

64. Všechny žalobní námitky shledal soud jako nedůvodné, proto žalobu zamítl.
65. Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. listopadu 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně